

Ohnivý kamínek

Ilona Fišerová

Ilustrovala

Petra Hauptová Řezníčková

FRAGMENT

Ohnivý kamínek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Ilona Fišerová
Ohnivý kamínek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Ohnivý kamínek

Ilona Fišerová

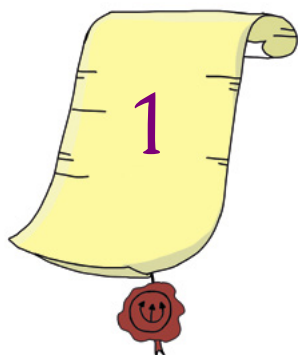
Ilustrovala

Petra Hauptová Řezníčková

FRAGMENT

© Albatros Media, a. s., 2019
Text © Ilona Fišerová, 2019
Illustrations © Petra Hauptová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4123-0 (1. vydání, 2019)
ISBN e-knihy 978-80-253-4185-8 (1. vydání, 2019)

MARJÁNKA A TETIČKA AGÁTA

Kuchtičce Marjánce práce v královské kuchyni pod rukama jen hrála, od rána se smála a zpívala si.

„To je mi nějakého halekání,“ naoko hudrala silná kuchařka Agáta a šoupla vypasenou husu do džberu s vroucí vodou, aby ji snáz oškubala.

„Však mám důvod,“ rozesmála se Marjánka a laškovně umazala staré kuchaře obě tváře moukou.

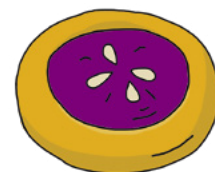
„Jedeš, holka bláznivá!“ bránila se Agáta. Ale Marjánka věděla, že to nemyslí vážně. Natolik dobře už tetu znala.

„Kdepak bláznivá, zamilovaná,“ vysvětlovala dívka a zatočila se po místnosti.

„V tom nebývá velký rozdíl,“ pronesla zkušeně Agáta, ale samou zvědavostí přerušila škubání. „Kdopak je ten šťastný?“

„Kuba, tovaryš z kovárny v podhradí. Seznámili jsme se na výročním trhu a dnes máme zase schůzku,“ sklopila Marjánka oči, ale hned jimi loupla po Agátě, aby se přesvědčila, jestli se teta nezlobí.

Agáta se tvářila přísně. Nechala husu husou, vstala a kolébavým krokem došla ke skřínce. Marjánka zvažněla a pomyslela si, že měla možná raději mlčet. Ale tetiččina buclatá tvář se vzápětí rozzářila úsměvem. Agáta se šibalským výrazem nadzvedla lněnou utěrku a nechala dívku nahlédnout do hliněné mísy.

„Nezapomeň si s sebou vzít něco dobrého.“

Nádoba přetékala čerstvými koláči.

„Pekla jsem je pro nás dvě na odpoledne, ale ráda svůj díl přenechám mladýmu. Stejně se sotva nesu.“

„Ty jsi ta nejzlatější tetinka na světě,“ vypískla Marjánka. Přiskočila blíž a vlepila Agátě mlaskavou pusku na tvář.

„Radši upaluj očistit zeleninu, nebo se dneska král Albert oběda nedočká,“ usměřňovala ji Agáta. Ale byla ráda, že mohla děvčeti udělat radost. Sama děti neměla, a Marjánku si tak hýčkala jako vlastní.

Odpoledne pospíchala Marjánka z hradu s košíčkem naplněným až po okraj sladkými koláčky. Jakub už na ni čekal na kraji lesa. Dřepěl u příkopu a dlouhou chvíli si krátil trháním květin.

Po pravdě nechápal, kde se to v něm vzalo. Kytěk si nikdy předtím příliš nevšímal. Netušil, že to způsobila Čistá Láska, víla něžná jako dech, ale silná jako vichřice. Kolem Kuby se motala už od výročního trhu. Občas musela odběhnout, to se rozumí, neměla na starosti jen jeho, ale dneska mu byla v patách

od rána. Nakoukla dokonce i do kovárny. Těšilo ji pozorovat, jak se díky ní Kuba trochu přihloupě usmívá a často hledí do prázdna. Mohla by si s ním hrát jako s loutkou, ale to ona nechtěla. Zamilované lidi měla ráda, dávali jí životní sílu.

Láska najednou zbystrila a zahleděla se směrem k cestičce vedoucí od hradu. Blížila se po ní Marjánka. I tu víla dobře znala. Zachvěla se nedočkavostí. Vypadá to, že dneska dostane životní síly dvojnásobnou dávku. Spokojeně se rozesmála. Kuba zvedl hlavu a zaposlouchal se. Připadalo mu, jako by se stromy kolem rozezpívaly.

Marjánka položila košík na zem, zakryla Kubovi zezadu oči a laškovně mu zašeptala do ucha: „Mám pro tebe překvapení.“

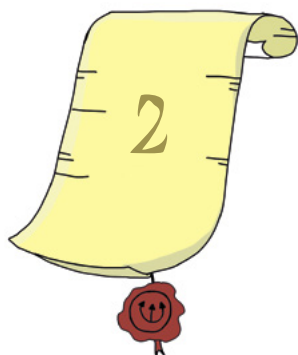
„Já pro tebe taky,“ vyskočil Kuba na nohy, otočil se a rozpačitě strčil Marjánce rozježenou kytku pod nos.

Marjánka byla zvyklá na vznešenější květy ze zámecké zahrady, přesto jí tohle koště připadalo nejkrásnější na světě. Bylo přece od Kuby! Okamžitě mu skočila kolem krku.

Láska se usmála a spokojeně odtančila. Tihle dva už ji dneska potřebovat nebudou, poradí si sami. A ona teď měla síly, že by mohla skály lámat.

NÁPOJ PRO KRÁLE

Ve skalách za lesem to zaburácelo, jako by se masiv chtěl roztrhnout vejpůl. Na chalupníky, kteří nedaleko hledali houby, se sesypala sprška drobných kamínků.

„Půjdeme domů, vypadá to na bouřku,“ řekla žena svému muži.

„Máš pravdu,“ přitakal on. „Hub už máme stejně tolik, že je sotva sníme.“

Ale mýlili se. Neschylovalo se k bouřce, to se jen peklem, které se nacházelo přímo pod nimi, prohnal starý rozčilený čert. Proto se skála samým neklidem rozklepala a varovně otřásla.

Strážce pekelné knihovny dohnal chumel mladých čertů a pronesl hlubokým hlasem:

„Kdo z vás slídlil ve starých spisech?“

Byl zlostí rozpálený do červena.

Mladého čerta Matyáše napadlo, že kdyby teď knihovníkovi rozklepl vajíčko o čelo, ihned bude mít k večeři volské oko. Neudržel se a tlumeně se uchechtl.

„Je tady snad něco k smíchu?“ hrábl knihovník mezi čerty, popadl Matyáše za špičaté ucho a vytáhl ho před sebe. „Ty snad něco víš?“

„Kdepak,“ vyhrknul okamžitě Matyáš. Třel si bolavé ucho a pro jistotu si rychlým pohybem umotal uzlík z chloupků, které mu z něj rostly. Tím se čerti chrání, aby nevyzradili nějaké své tajemství.

„To máš štěstí. Jestli někoho z vás chytím v knihovně, bude setsakrametsky litovat!“ zahromoval starý čert. Očima těkal z jednoho čertího dorostence na druhého, jestli se mu z nich nepodaří něco vypáčit, ale když všichni zarytě mlčeli, zabrblal si pár čertovských nadávek a odšoural se po svých povinnostech. Roztržitě při tom škubal ocasem. Vymetl s ním každý kout, až mu na něm zůstal viset chuchvalec pavučin. Načůřený pavouk visící u stropu za ním ještě dlouho hrozil hned čtyřmi pěstičkami najednou.

Ostatním čertům bylo jedno, co jim vypelichaný knihovník kázal, považovali ho za starého podivína. Nikoho z nich knihy přece vůbec nezajímaly. Jen Matyášovi to vrtalo hlavou. Jakže to říkal? *Jestli někoho z vás chytím v knihovně...* z toho vyplývá, že nejdůležitější je... nenechat se chytit!

Kuchařka Agáta prostřela před krále jídlo a nalila mu do číše rudou tekutinu.

„Odkud nám přivezli víno?“ zeptal se mlsně král.

„Kdepak víno,“ usadila ho bodře Agáta. „To je domácí sirup z kuliček černého bezu.“

Král se mírně zakabonil, těšil se na lákavější nápoj. Agáta ho však rychle uchlácholila:

„Sama jsem ho vařila a jsou v něm bylinky od Zdravého Rozumu.“

Král se bez rozmyšlení chopil číše a naráz ji vypil do poslední kapky. Byl si dobře vědom, jaký to je vzácný dar.

Od té doby, co se v chaloupce v podhradí usadil Zdravý Rozum, celému království se nebývale dařilo. Král neskrýval nadšení, že se nositel moudrosti přestal toulat po světě a usadil se právě u nich.

Hýčkali si jeden druhého. Král do chaloupky v podhradí posílal každý den kuchařku Agátu nebo komorníka Leopolda s dobrotami z královské kuchyně a na oplátku se mu dostávalo bylinek a koření, které mu rozjasňovaly mysl a bystřily úsudek.

„Stavte se pak u mě v kuchyni,“ špitla Agáta při odchodu z hodovní síně Leopoldovi.

Komorník, hlídající mezi dveřmi, mírným pokývnutím naznačil, že přijde. Těšil se, i pro něj měla Agáta pokaždé schovanou nějakou laskominu. Tušil, že i jemu do nich kuchařka pokaždé přimíchá špetku bylinek od Zdravého Rozumu. Však králi jistě nebyde a jemu, Agátě i Marjance přijde kapka důvtipu navíc také vhod.

